

Роман, який «варився» на кухні

Вона належить до митців, якими захоплюються і яких критикують. Це та особистість, яка нікого не залишає байдужим. Цьому сприяє її авангардизм і активна громадська позиція. Мова про Ірину БАКОВЕЦЬКУ-РАЧКОВСЬКУ, яка нещодавно, як ми повідомляли, стала лауреаткою міської літературної премії імені Уласа Самчука.

Письменниця має власний неповторний стиль і znana передовсім в літературних колах як поетеса, а її колоритні поезії-голосіння проймають до мурашок до тілу. А ще літераторка у свої 33 роки є не тільки наймолодшою серед голів обласних осередків Спілки письменників України, а й люблячою дружиною та мамою трьох чарівних дівчаток.

«Пластилін» – її перший прозовий твір. Роман обсягом 245 сторінок має карколомну детективну історію з несподіваним фіналом. У ньому розглядаються важливі для нашого суспільства соціальні теми. Нове дітище Ірини Баковецької-Рачковської отримало чимало схвальних відгуків читачів з усієї країни. Перші дві тисячі примірників розкупили менш як за рік. У видавництві готується новий наклад книги.

Головний герой роману «Пластилін» – молодий журналіст Віталік Кекс, який веде доволі розпусне життя. Маючи власне житло, певну свободу дій, отримавши непогану освіту, Кекс натомість був позбавлений у дитинстві батьківської уваги і любові. Відтак відчуває постійне роздвоєння осо-

бистості, роздвоєння власного світу і соціальної свідомості. Він працює в місцевій газеті, ходить на засідання комісії виконкому, пише якісь новини. Але його весь час розривають, переслідують всілякі думки і внутрішні монолози. Усі ці речі ще більше посилюються, коли в місті стається масове вбивство: у жахливій пожежі гине 11 його колишніх колег-медійників – і Кекс береться за власне розслідування.

– Ірино, як народився сюжет «Пластиліну»?

– «Пластилін» називаю книгою, яку я писала 33 роки з усіх своїх 33-х. Це збір інформації, відчуттів, почуттів, якихось моментів, які наповнювали мене і були зі

мною впродовж усього мого життя. Якись мої особисті історії, пригоди моїх друзів, знайомих. Книга незвичайна, брутална, я зображую в «Пластиліні» реальність, яка є де-факто, а не яку ми хотіли б собі бачити і яку маємо в своїй уяві, відходячи від моральних цінностей.

– Ви очікували на успіх?

– Я навіть і не думала й гадки не мала, що «Пластилін» набуде широкого розмаху серед читацької аудиторії. Не кажу, що він всім подобається: одні ним захоплюються, а інші його не сприймають. Півтора року тому я попросила чоловіка купити мені старенький ноутбук, щоб я ввечері, коли готуватиму вечерю, могла періодично щось «кльопати».

Бо нема часу: і спілка, і троє діток удома. Можна сказати, що «Пластилін» творився між борщів і брудного посуду та памперсів найменшої, Ульянки. Олівночі, коли повчила з дітьми всі уроки, всіх поклала спати, тихенько працювала до третьої ночі.

Звісно, тішуся з того, що моя (я б не сказала спланована) «дитина» знайшла успіх. Особливих сподівань на цей твір не покладала, адже ідентифікувала себе як поетеса, яка має свій жанр – етновірші. В голові проскакували думки: коли

Наша довідка

Ірина Володимирівна Баковецька-Рачковська народилася 1985 року в смт Сосновому Березнівського району Рівненської області – український прозаїк, поетеса, журналістка, краєзнавець, композиторка, громадська діячка, етно-рок виконавиця. Голова Рівненської організації Національної спілки письменників України.

Автор поетичних збірок: «Фундаменти святинь» (2008), «Римовані весни» (2012), «Перехрестя роси» (2013), «Із ребра хаосу» (2015), «Write tomboy write! або Якби Бенксі жив у місті Ра». Поклала на музику чимало віршів, які звучать у власному виконанні.

не можеш писати вірші, то пишеш прозу. Я забираю ці свої слова та думки, прошу вибачення у всіх прозаїків всесвіту. Тому що прозовий твір – річ надзвичайна, яка забирає твою енергію, всю інформацію на рівні ДНК. Це річ, після написання якої завжди помираєш, тобі потрібно відродитися знову.

– Чому така назва?

– «Пластилін» – як інтерпретація матеріалу, того, що він липкий і брудний, що наше суспільство вариться в усьому тому бруді. По-друге, за молодіжним сленгом, «пластилін» – одна з форм наркотиків. Можливо, це крайність у порівнянні, але то реальність. Можна сказати, назву підкинув мені чоловік. Він художник, а ще перукар, спілкується з молодими хлопцями і знає багато чого.

– У вас творчий союз. А ваші доньки отримали таланти батьків?

– Свій перший вірш я написала у третьому чи четвертому класі, а в найстаршій, дев'ятирічній, доні вже є власна книжечка – «Казки на шафі». Іринка є наймолодшим автором на Рівненщині.

– Над чим зараз працюєте? Що наступне – проза чи вірші?

– Працюю, це – проза, своєрідний художній нон-фікшн. Називається «Та, що народилася з зеленим волоссям, або Нон-фікшн для інакшостей». Книга про те, як у художньому стилі висловитися про свої дівочі привиди: згвалтування, релігійний фанатизм, булінг. Тобто ті основні теми, які стосуються дівчат.

Ніла ВОВЧИК

